

m g y NOBEL-MYANMAR SAMPLE BOOK
LITERARY FESTIVAL
(Literature for Children)

ကုန်တိုက်ကြီးမှာလူပျောက်ခြင်း
သတ္တန်

ကလေးဝတ္ထုများ

mgyc.com

“ငွေဘယ်လိုရှာမလဲ”

“လူကြီးတွေကတော့ အလုပ်လုပ်ကြတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ တို့တွေကငယ်သေးတယ်”

“တို့လုပ်နိုင်တာတော့ရှိတယ်။ ဈေးရောင်းဖို့ပဲ”

“ဘာတွေရောင်းမှာလဲ။ တို့မှာဘာတွေရောင်းဖို့ရှိလဲ”

“တိုလီမိုလီတွေ ရောင်းမှာပေါ့”

“တိုလီမိုလီဆိုတာဘာလဲ...”

“အိမ်မှာ အသုံးမဝင်လို့ပစ်ထားတဲ့ စတိုခန်းထဲက

ပစ္စည်းအဟောင်းအမြင်းတွေပေါ့။

အဲဒါအားလုံးဟာ တိုလီမိုလီပေါ့။”

mgyoe.com

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

နှစ်ကာလများ ၁၈၁
စာအုပ်အစီအစဉ်

ကုန်တိုက်ကြီးမှာ လူပျောက်ခြင်း

ကလေးဝတ္ထုများ

သတ္တန်

နှစ်ကာလများ

အမှတ် ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၉ ၂၅ ၄၈ ၄၈၀ ၄၈၊ ၀၉ ၇၃၀၂ ၇၆၆၉
e-mail: theras2001@gmail.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

သစ္စာနီ

ကုန်တိုက်ကြီးမှာ လူပျောက်ခြင်း၊ ကလေးဝတ္ထုများ

ပထမအကြိမ်၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၁၆

နှစ်ကာလများစာပေ

အုပ်ရေ - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

**ထုတ်ဝေသူ - ဦးစိန်ဝင်း၊ နှစ်ကာလများစာပေ (၀၀၇၄၄)၊ ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ အတွင်းနှင့် အစိုးရပုံနှိပ် - ဦးအောင်ဇော်ထွန်း၊
ပုံရိပ်ရှင်ပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၈၃၆)၊ အမှတ်၈၊ အိမ်ကြီးလမ်း၊ ၉ ရပ်ကွက်၊ ရေကျော်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။ မျက်နှာစုံ - မောင်ဒေး၊ ကွန်ပျူတာစာစီ - သရဖီ၊ စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်။**

မာတိကာ

- အမှာစာ၊ ကလေးစာပေနှင့် ကျွန်တော်	၇
၁။ အမေ့ ကတ်ကြေး	၁၁
၂။ မိုးကာအင်္ကျီ	၁၄
၃။ ဈေးဝယ်ရန် စာရင်း	၁၈
၄။ တိုလီမိုလီ	၂၂
၅။ ဘောလုံးသူရဲကောင်း	၂၆
၆။ ပုံပုံနဲ့ ထုံထုံ	၃၀
၇။ ဝက်ဝံကလေးရဲ့ ဘောင်းဘီဖြူ	၃၅
၈။ လိုတရ လွယ်အိတ်	၃၉
၉။ ပက်ကျိကလေးများ	၄၂
၁၀။ လမ်းလျှောက်တဲ့ စာခြောက်ရုပ်	၄၇
၁၁။ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ တနင်္ဂနွေ	၅၂
၁၂။ ဟိုဘက်ခြံက ကောင်ကလေး	၅၆
၁၃။ ညီညီ ပျောက်သောနေ့	၅၉
၁၄။ ညနေစာ	၆၃
၁၅။ ပန်းခြံထဲက မာလာ	၆၆

၁၆။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကလပ်	၇၃
၁၈။ လက်ဆောင်	၇၈
၁၉။ အပြင် အလည်ထွက်တဲ့နေ့	၈၂
၂၀။ ကုန်တိုက်ကြီးမှာ လူပျောက်ခြင်း	၈၆
၂၁။ မော်မော် ပုံပြင်	၉၀
၂၂။ သက်တံအင်္ကျီ	၉၄
၂၃။ သော့တစ်ချောင်းနှင့် ငါးသလောက်ပေါင်း	၉၉
၂၄။ ညီမလေး မော်မော်	၁၀၃
၂၅။ ကလေး ဒီမိုကရေစီ	၁၀၇
၂၆။ သံယောဇဉ် ဆိုသည်မှာ	၁၁၀
၂၇။ ကံကောင်းတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ	၁၁၄
၂၈။ ခရေကုံး	၁၁၇
၂၉။ ဖန်ဆင်းရှင်တို့ရဲ့ လက်	၁၂၁

အမှာစာ ကလေးစာပေနှင့် ကျွန်တော်

လွန်ခဲ့သည့် လေးငါးနှစ်ခန့်က ကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်သော ရုပ်စုံဂျာနယ်တစ်စောင် ထုတ်ဝေနေသည့် မိတ်ဆွေက ကျွန်တော့်အား မရွံ့မရဲ လေသံဖြင့် ...

‘ခင်ဗျား ကလေးကဗျာလေး ရေးပေးနိုင်မလား’ဟု မေးပါသည်။ သူ့ပုံစံမှာ ထိုကဲ့သို့ မေးရသည့်အတွက် ရှက်ရွံ့ အားနာပုံပေါက်၍ နေသည်။ ကျွန်တော့်လို ကဗျာရင့်မာကြီး တစ်ဦးကို ဤကဲ့သို့ မေးသဖြင့် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဟိန်းဟောက်ခံရလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်နေဟန်တူ၏။ သူ အတွေးလွဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရပင် ‘ဟာ ... ရေးရမှာပေါ့’ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော် တကယ့်ကို ရိုးရိုးသားသားပင် စိတ်ပါလက်ပါ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗယ်ဆုရ ဆရာကြီးတိုင်းတို့၊ ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်တို့၊ ဒေါက်တာမောင်ဖြူတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပင် ကလေးကဗျာများကို စုံစုံမက်မက် တန်ဖိုးထား ရေးသားခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်လိုကောင်က ဘာကြောင့် မရေးဘဲ နေရမည်နည်း။ မြန်မာပြည်တွင် လူသိအများဆုံး ကဗျာမှာ ဆရာမင်းသုဝဏ်၏ ‘ဝါဆိုဝါခေါင် ရေတွေကြီးလို့’ အစချီ သပြေသီးကောက်ကဗျာ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

မြန်မာပြည်တွင် သပြေသီး မကောက်ဖူးသူ မြောက်မြားစွာ ရှိသော်လည်း ထိုကဗျာ မဆိုဖူးသူကတော့ မရှိသလောက် ရှားလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မိုးရေတက်ရေ တဖွေးဖွေး၊ ဆွမ်းအုပ်နီနီ အစချီသည့် ကဗျာများဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် အစောဆုံး ကြားဖူးသည့် ကဗျာမှာ 'ရွှေလမှာ ယုန်ဝပ်လို့၊ ဆန်ဖွပ်သည့် အဘိုးအို' သားချောတေးဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ငယ်စဉ်က ကဗျာဖြင့် စွတ်စို နူးညံ့ခွင့်ရခဲ့သောအဖြစ်ကို ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ကြိုသည်ဟု ယူဆပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးကဗျာရေးဖို့ ကြိုးစားပါသည်။ သို့သော် အတိအလင်း ဝန်ခံရလျှင် ယနေ့တိုင်အောင်ပင် ကျွန်တော့်ထံမှ ကလေးကဗျာတစ်ပုဒ် ထွက်လာနိုင်ခြင်း မရှိပါ။

တကယ် အားထုတ်ကြည့်မှ အခက်အခဲတွေကို တွေ့ရှိလာပါသည်။ ကလေးကဗျာတစ်ပုဒ် ဖြစ်ဖို့အတွက် (၁) ရွေးချယ်ရမည့် အကြောင်းအရာသည် ကလေးများနှင့်လိုက်ဖက်သည့် အကြောင်းအရာ ဖြစ်ရပါမည်။ (၂) ကလေးများ နားလည်လွယ်သော စကားလုံးများကို ရွေးချယ် အသုံးပြုရပါမည်။ (၃) ကလေးများ အသိဉာဏ်ပညာ တိုးပွားမှုနှင့် ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှု မျှဝေပါဝင်ရပါမည်။ (၄) စာလုံးများ ကဗျာဆန် လှပရမည်။ (၅) အသံချိုကာ ဆိုရ ရွတ်ရ ပြေပြစ်ရပါမည်။ ဤအချက်များ ပြည့်စုံသည့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်လာရန်မှာ လွယ်ကူသည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်သည် ကဗျာမရေးဖြစ်သော်လည်း ကလေးများနှင့် ပတ်သက်သည့် စာပေများကို တခြားကလောင်အမည် (ဦးရဲရဲဦး) ဖြင့် တော်တော် စောစောကပင် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ရွှေပဒေသာစာပေမှ 'ကမ္ဘာကျော် အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်များ'ကို ၆ အုပ်တွဲ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုတိုက်မှပင် 'ကမ္ဘာ့ အံ့ဖွယ်ပုံပြင်များ' ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ နေမျိုးစာပေမှ 'ကလေးများဖတ်ဖို့အတွက် ရည်ရွယ်ရေးသားသော ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့နှင့် အောင်ခြင်းရှစ်ပါး စာအုပ်များလည်း ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် ကလေးများမှာ အင်မတန် အရေးကြီးသောပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ပါသည်။ ကလေးကောင်းများ ဖြစ်ခဲ့မှ လူကြီးကောင်းများ ဖြစ်ပါမည်။ အနာဂတ်ကမ္ဘာမှာ သူတို့လက်ထဲတွင် ရှိသဖြင့် သူတို့ကို ကောင်းမွန်စွာ

ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ အရေးမှာ ကျွန်တော်တို့အရေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ထုတ်ဝေလိုက်သော ကလေးဝတ္ထုတိုများမှာ ဟဒယမဂ္ဂဇင်း နှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ဦးရဲရဲဦး အမည်ဖြင့် ၂၀၀၆ မှ ၂၀၀၈ အတွင်း ကျွန်တော် ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုများစုစည်းမှု ဖြစ်ပါသည်။ ဝတ္ထုအများစုမှာ နိုင်ငံခြား (အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်) ကလေးဝတ္ထု ကလေးများကို မှီငြမ်းပြုထားခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဝန်ခံအပ်ပါသည်။ ဤဝတ္ထုများကို ဖတ်၍ ကလေးများ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု အနည်းငယ် ရသည်ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်တော့်အဖို့ ပင်ပန်းရကျိုးနပ်သည်ဟု ယူဆမိပါကြောင်း ...။

ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပါစေ
သစ္စာနီ
၂၀၀၈။

အမေ့ ကတ်ကြေး

အမေက သူတို့နှစ်ယောက် ကစားနေတဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်လာ
တယ်။ အမေ့မျက်နှာက နှင်းဆီပန်းလို နီနေတယ်။ အမေ ဒေါသဖြစ်နေပြီ။

‘ငါ့ကတ်ကြေး အသစ်ကလေး ပျောက်နေတယ်။ ဘယ်သူ ယူဆော့
တာလဲ။ ယူပြီးရင် နေရာတကျပြန်ထားဖို့ သတိမရဘူးလား’

အမေ့အသံက တုတ်တစ်ချောင်းလို မာနေတယ်။

‘ကျွန်မ မယူဘူး အမေ’

အငယ်မ သီရိဝေက အလျင်ဦးအောင် ဖြေလိုက်တယ်။

အမေက ‘အေး ... ငါက နင့်ကို အမြဲ အလျင်မေးနေကျကိုး။’

အကြီးမ အင်ကြင်းမွန်ရော ...’

‘အို ... ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်မ မနေ့က ယူသုံးမိတယ် အမေ။ အမေ့
ဆီ ခွင့်မတောင်းမိတာ အဲဒီတုန်းက အမေ အပြင်သွားနေလို့ပါ’

‘မင်းအပြစ်ကို ဝန်ခံတာတော့ သဘောကျတယ်။ ဘာကြောင့်
ကတ်ကြေးကို သူ့နေရာသူ ပြန်မထားရတာလဲ’

‘ကျွန်မ ပြန်ထားဖို့ မေ့သွားတယ်။ မနေ့က ပန်းညှပ်ဖို့ ပန်းခြံထဲ
ကို ယူသွားတာ။ ကျွန်မ ပန်းခြံထဲ သွားရှာလိုက်ဦးမယ်’

အင်ကြင်းမွန်က အိမ်ရှေ့က ပန်းခြံထဲ ပြေးထွက်ပြီး ကတ်ကြေးလေးကို ရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာမှ ရှာလို့မတွေ့ဘူး။ သူ့အမေဆီ ပြန်ရောက်တော့ ...

‘နင်ဟာ ဘာလုပ်လုပ် ဒီလို ပေါ့တီးပေါ့ဆပဲ။ နင့်ကို ငါက ဂရုမစိုက်ဘဲ မေ့မေ့လျော့လျော့ မွေးမြူလာတာ မဟုတ်ဘူး။ နင့်ကို အပြစ်ပေးရမယ်။ ငါ့ အကောင်းဆုံးကတ်ကြေးကို ဖျောက်ပစ်တဲ့အတွက် နင့်ရဲ့ အကောင်းဆုံး အရုပ်အသစ်ကလေး ဘာဘီနဲ့ ကစားခွင့်ပိတ်လိုက်မယ်။ ငါ့ကတ်ကြေးကို ပြန်မတွေ့မချင်း ကစားခွင့်မပြုဘူး’

အင်ကြင်းမွန် ဝမ်းနည်းသွားတယ်။ ဒီဘာဘီအရုပ်အသစ်ကလေးကို သူ သိပ်သဘောကျတာ။ အရုပ်ကလေးနဲ့ အပြင်ထွက် လမ်းလျှောက်တယ်။ ကစားတယ်။ အခုတော့ သူ အဲသလို မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ နှစ်ယောက် ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ချထားတဲ့ အရုပ်ကလေးကို ကြည့်ပြီး ‘ဘယ်လောက်သနားစရာကောင်းတဲ့ ဘာဘီလေးလဲ။ အခုတော့ ငါ သူနဲ့ မကစားနိုင်တော့ဘူး’လို့ တစ်ကိုယ်တည်း တွေးနေမိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သီရိဝေက အနားရောက်လာတယ်။

‘မမ ... နင် ဘာဘီလေးနဲ့ မကစားရဘူး မဟုတ်လား။ ညီမလေးကို ပေးကစားပါလား။ ဘာဘီလေးကို ညီမလေးလည်း သဘောကျတယ်’
‘နိုးနိုး ... ဘာဘီလေးက ငါ့အရုပ်ပဲ။ နင့်ကို ပေးမကစားနိုင်ဘူး’
အင်ကြင်းမွန်က ငြင်းလိုက်တယ်။

ဒီတော့ သီရိဝေက ‘မမက စိတ်ကောင်းမရှိဘူး။ သနားလည်း မသနားတတ်ဘူး။ ဘာဘီလေးဟာ သူနဲ့ကစားမယ့်လူ မရှိလို့ ပျင်းနေရှာတယ်။ သူလည်း အပြင်ထွက် လမ်းလျှောက်ချင်မှာပေါ့’လို့ ပြောတယ်။ ဟုတ်တယ်။ အပြင်ဘက်မှာ ရာသီဥတုက သာယာနေတယ်။ နေရောင်ခြည် နွေးနွေးကလည်း ဖြာကျလို့ ပန်းရောင်စုံတွေလည်း ပွင့်နေတယ်။ လေကတောင် ပန်းခြံထဲမှာ ဆော့ပြေးနေတယ်။

အင်ကြင်းမွန်က ဘာဘီအရုပ်ကလေးကို ကြည့်လိုက်တယ်။ အရုပ်ကလေးက ‘သူ့ကို ဘာလို့ ပန်းခြံထဲ ခေါ်မသွားတာလဲ။ ဘာလို့ သူနဲ့ မကစားတာလဲ’လို့ မသိနားမလည်လို့ မေးခွန်းထုတ်တဲ့ပုံနဲ့ ပြန်ငေး

ကြည့်နေတယ်။ အင်ကြင်းမွန် စိတ်ကူးပြောင်းလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ သီရိဝေကို သူ့အရုပ်ကလေး ဘာဘီနဲ့ ကစားခွင့်ပေးလိုက်တယ်။

သီရိဝေက သိပ်ပျော်သွားပြီး အရုပ်ကလေးကိုယူကာ ပန်းခြံထဲ ဆင်းခဲ့တယ်။ အရုပ်ကလေးကို ပွေ့ပိုက်ပြီး ပန်းခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတုန်း လေတစ်ချက် တိုက်လိုက်တော့ ဘာဘီအရုပ်ကလေးရဲ့ ခေါင်းမှာ ဆောင်းထားတဲ့ ဦးထုပ်ကလေးဟာ လွင့်ထွက်သွားတယ်။ သူ လိုက်ရှာတော့ စံပယ်ပန်းရုံပေါ်မှာ တင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ သူ လှမ်းယူမယ်လုပ်တော့ လေတစ်ချက် တိုက်လိုက်ပြီး စံပယ်ချုံပေါ်က အောက်ကို လွင့်ကျသွားပြန်တယ်။ သီရိဝေက မြက်ခင်းပေါ်မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး စံပယ်ပန်းရုံအောက်က ဦးထုပ်ကလေးကို ကောက်မယ်လုပ်တော့ ဗြဲနန်းခနဲ အဲဒီပန်းရုံရဲ့အောက်မှာ အရောင်တလက်လက် တောက်နေတဲ့ အမေ့ရဲ့ ကတ်ကြေးအသစ်ကလေးကို ပြန်တွေ့တော့တာပဲ။ သီရိဝေက ဝမ်းသာသွားတယ်။

‘မမရေ ... အမေ့ရဲ့ ကတ်ကြေးလေးကို ပြန်တွေ့ပြီ’လို့ အော်ပြောပြီး အင်ကြင်းမွန်ဆီ ကတ်ကြေးကို ယူသွားတယ်။ သူ ပြေးမသွားဘူး။ အမေက ကတ်ကြေးလို၊ ဝါးလို ချွန်ထက်တဲ့အရာကို ကိုင်ပြီးသွားတဲ့အခါ ပြေးမသွားရဘူးလို့ ဆုံးမထားလို့ပါ။ ချော်လဲရင် ကိုယ့်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အနီးက လူကိုသော်လည်းကောင်း ထိခိုက်နိုင်တယ်တဲ့။

အင်ကြင်းမွန်က လှမ်းမယူဘဲ ဝမ်းသာအားရ ... ‘ဒါဆို ဘာဘီရုပ်ကလေးနဲ့ ငါ ပြန်ကစားလို့ရပြီပေါ့’လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သီရိဝေက ဝမ်းနည်းသံနဲ့ ‘ညီမလေးလည်း ကြာကြာစောင့်မကစားရသေးဘူး’ဆိုပြီး ဘာဘီရုပ်ကလေး ပြန်ပေးတယ်။

အင်ကြင်းမွန်က ‘နင့်ကြောင့် ကတ်ကြေးပြန်တွေ့တာ နင့်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ နင်ပဲ ဝအောင် ကစားပါ။ တစ်မနက်လုံး၊ တစ်နေ့ခင်းလုံး၊ ဒါမှမဟုတ် နင် စိတ်ရှိသလောက် ကစားနိုင်တယ်’လို့ ပြောတော့ သီရိဝေက ပျော်သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အစ်မကို ပြောတယ်။

‘ညီမလေးတို့ နှစ်ယောက်အတူတူ ကစားကြတာပေါ့နော်’

မိုးကာအင်္ကျီ

ကြည်ဟန်မြင့်သည် သူ့အမေ ဝယ်ပေးသော မိုးကာအင်္ကျီအသစ် ကလေးအတွက် အင်မတန် ဂုဏ်ယူနေသည်။ သို့သော် ခက်တာက မိုး မရွာသဖြင့် ယခုတိုင် ဝတ်ခွင့်မကြုံရသေးခြင်း ဖြစ်၏။ ကျောင်းတက်သော နေ့တွင် သူက မိုးကာအင်္ကျီကို ဝတ်သွားရန် ပြင်ဆင်လေသည်။

‘မေမေ ... ကျွန်တော် ဒီမိုးကာအင်္ကျီ ဝတ်သွားမယ်နော်’

‘ဟဲ့ကောင်လေး ... နင် ရူးနေလား။ ဒီလောက် နေသာနေတာ။ ဝတ်မသွားနဲ့’ဟု အမေက တားသည်။

‘ဒါဆို ကျွန်တော် ကျောင်းကို ယူသွားမယ်။ ညနေကျရင်တော့ မိုးရွာချင် ရွာမှာ’

အမေက ဘာမှမပြောတော့။ သို့သော် ‘ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ဂရုစိုက် နော်’ဟုတော့ မှာလိုက်သည်။ ကျောင်းရောက်သောအခါ စာသင်ချိန် အတွင်း ကြည်ဟန်မြင့်သည် ပြတင်းပေါက်ကနေ ကောင်းကင်ကိုသာ ‘မိုးညိုလေမည်လား’ဟု ငေးမောကြည့်နေသဖြင့် ဆရာမ အဆူခံလိုက်ရ သေးသည်။ သို့သော် သူ ကံကောင်းသည်။ ကျောင်းလွှတ်ချိန် ရောက် သောအခါ ကောင်းကင်တွင် တောင်ဘက်အရပ်က လွင့်လာသော တိမ်

စိုင်း ညိုပြာပြာ သုံးစိုင်းကို တွေ့ရသည်။ တစ်စိုင်းက တော်တော်ကြီးသည်။

‘ကောင်းတယ်။ မိုးရွာလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

လမ်းပေါ်တွင်ပင် သူ မိုးကာအင်္ကျီကို ထုတ်ဝတ်လိုက်သည်။ သူ ကျေနပ်နေစဉ် သူ့ဘေးကို သူတို့အတန်းထဲက သီရိဝေ ရောက်လာသည်။ သူ့ကိုကြည့်ကာ ...

‘ဟာ ... ကြည့်ဟန်မြင့်၊ နင် ရူးနေလား။ မိုးမရွာဘဲ မိုးကာအင်္ကျီ ကြီး ဝတ်ထားတယ်’

‘မိုးက တော်တော်ကြာ ရွာချင်ရွာမှာ’

‘မရွာပါဘူးဟာ’

‘တကယ်လား’

‘ငါ မနက်က မိုးလေဝသ သတင်း နားထောင်လာတာပဲ။ ဒါ ကြောင့် ငါတောင် ထီးယူမလာဘူး’

သီရိဝေ စကားကြောင့် ကြည့်ဟန်မြင့် ဇေဝေဝါဖြစ်သွားသည်။ သူတို့ ယှဉ်လျှောက်လာရင်း သီရိဝေက ...

‘နင် မိုးကာကြီး ဝတ်ထားရတာ မအိုက်ဘူးလား’

‘မအိုက်ပါဘူး’

‘မယုံဘူး။ ငါ ဝတ်ကြည့်မယ်’

‘ဝတ်ကြည့်။ မအိုက်ဘူး’

ကြည့်ဟန်မြင့်က မိုးကာအင်္ကျီကို ချွတ်ပေးလိုက်သည်။ သီရိဝေ က ဝတ်ကြည့်၏။

‘ကြည့်စမ်းဟေ့၊ ငါနဲ့ အတော်ပဲ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ကြည့်ကောင်းရဲ့ လား’

‘ဒီမိုးကာက လှတယ်။ ဒီတော့ ဘယ်သူ့စတ်ဝတ် ကြည့်ကောင်း တာပေါ့’

သီရိဝေက ...

‘ငါ ... ဟောဟိုလမ်းထောင့်အထိ လျှောက်သွားကြည့်မယ်။ နင် ဒီက စောင့်နေ’

‘နင် တကယ်ပြန်လာမှာလား’

ပြန်လာမှာပေါ့။ မယုံရင် ဟောဒီ ငါ့ရဲ့မုန့်ထုပ်ကို ယူထား'

ယိုးဒယား ကြက်ဥမြေပဲလှော် မုန့်ထုပ်ကလေးကို ကြည်ဟန်မြင့်ထံ ပေးရင်း ပြောသည်။ မုန့်ထုပ်မှာ သီရိဝေ ဖောက်စားထားသဖြင့် အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သည်။ ကြည်ဟန်မြင့်က ...

'နင့်ကို စောင့်နေရင်း ငါ နှိုက်စားလို့ ရမလား'

'စားပေါ့။ ငါက ဒီလောက် မတွန့်တိုပါဘူး။ နင်ကတောင် နင့်အကျီ ပေးဝတ်သေးတာပဲ'

သီရိဝေက မိုးကာအကျီဝတ်ကာ အေးအေးလူလူ လျှောက်သွားသည်။ ကြည်ဟန်မြင့် ကြက်ဥမြေပဲထုပ်ကို နှိုက်စားရင်း ကြည့်နေခဲ့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း တိုက်ထောင့်ချိုးသို့ ရောက်သောအခါ အကွေ့သို့ ဝင်ရောက်၍ သီရိဝေ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကြည်ဟန်မြင့် အတော်ကြာအောင် စောင့်စားနေခဲ့သော်လည်း သီရိဝေကား ပြန်ပေါ်မလာ။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကောင်းကင်မှ မိုးပေါက်ကလေးများ စတင်ကျလာခဲ့၏။

'ဟိုက် ... မိုးရွာလာပြီ'

အလန့်တကြား ရေရွတ်ကာ ကြည်ဟန်မြင့် တိုက်ထောင့်ချိုးကွေ့သို့ ပြေးသွားကာ ကြည့်လိုက်သည်။ သီရိဝေသည် သူ့မိုးကာလေးကို ဝတ်ကာ ဆိုက်ကားတစ်စီးပေါ်တွင် ပါသွားသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သွားပြီ၊ ဒီကောင်မလေး မိုးရွာမှာ သီသဖြင့် မလိမ့်တပတ်လုပ်ကာ သူ့မိုးကာအကျီကို ညှာဝတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ခံလိုက်ရပြီ။ မိုးက သည်းလာသဖြင့် သူသည် မိုးခိုရန် အနီးရှိ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်တစ်ခု၏ အမိုးအောက်သို့ ပြေးဝင်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုနေ့က မိုးက တော်တော်နှင့် မတိတ်။ သူသည် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်တွင် အချိန်တော်တော်ကြာအောင် မိုးခိုနေခဲ့ရသည်။ သူ ထမင်းအတော်ဆာနေသည်။ သီရိဝေ ထားပစ်ခဲ့သော ကြက်ဥမြေပဲထုပ်ကလေး ဟာလည်းကုန်သွားလေပြီ။ နောက်ဆုံး မိုးလုံးဝစဲသွားအောင် မစောင့်နိုင်တော့သဖြင့် မိုးတဖွဲတဖွဲတွင်ပင် သူ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေ လေးလံနေသည်။ စိတ်တွေ လေးလံနေသည်။ သူ့အမေက ဘာကြောင့် အိမ်ပြန်နောက်ကျရတာလဲ၊ မိုးရေထဲ ဘာကြောင့် ဒီအတိုင်း

ပြန်လာရတာလဲ၊ မိုးကာအင်္ကျီ ဘယ်ရောက်သွားသလဲဟု မေးလျှင် သူ ဘယ်လိုလုပ် ဖြေရပါမည်နည်း။

သို့သော် အိမ်ပြန်ရောက်သွားသောအခါ သူ အနေမခက်တော့။ အမေက သူ့ကို ပြုံးရွှင်စွာ ကြိုဆိုနေသည်။

‘သား ... ချမ်းလာသလား။ အင်္ကျီတွေ လဲလိုက်။ ရေစင်အောင် သုတ်။ အမေ ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်လိုက်ဦးမယ်’

သူ အဝတ်အစား လဲပြီးသောအခါ ‘သား ... ကော်ဖီပူပူလေး အရင်သောက်လိုက်။ ကိတ်မုန့်လည်း စား’ဟု ဆိုသည်။

သူက မလုံမလဲသော အမူအရာဖြင့် ‘အမေ ... ကျွန်တော်လေ ဟို ... မိုးကာအင်္ကျီ ...’

သူ့အမေက သူ့စကားမဆုံးခင် လက်ကာပြလိုက်သည်။

‘ဘာမှမပြောနဲ့တော့ သား။ မေမေ အားလုံး သိပြီးသား။ ခုန သီရိ ဝေနဲ့ သူ့အမေ လာပြီး မိုးကာအင်္ကျီ ပြန်ပေးရင်းနဲ့ သားကို မဆူဖို့ တောင်းပန်သွားတယ်။ သီရိဝေက နေမကောင်းဖြစ်ပြီး ကျောင်းပြန်တက် ရတာ မကြာသေးဘူး။ သူ မိုးမိပြီး ပြန်ဖျားမှာစိုးလို့ သားက မိုးကာအင်္ကျီ ငှားလိုက်တယ်လို့ ပြောပြတယ်။ ကျောင်းသူကျောင်းသားအချင်းချင်း ဒီ လို ညှာတာတယ်ဆိုတာ စိတ်ကောင်းတစ်မျိုးပဲ သားရဲ့။ ဟောဒီ ကိတ် မုန့်က သားအတွက် သူတို့က လက်ဆောင်ပေးသွားကြတာ’

အမေ့စကားတွေ ကြားတော့မှ သူ့ရင်ထဲကအလုံး ကျ၍သွားသည်။ သူ့မိုးကာအင်္ကျီကလေးကို သူ ပြေးယူကြည့်မိသည်။ မိုးကာအင်္ကျီကလေး ကို သေသေသပ်သပ် ခေါက်၍ထား၏။ သူ မဝတ်လိုက်ရသော်လည်း သူ့သူငယ်ချင်းကို ကူညီလိုက်ရသဖြင့် သူ ပျော်၍နေပါသည်။

ဟဒယ ဟာသမဂ္ဂဇင်း
ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၀၆။

ဈေးဝယ်ရန် စာရင်း

တစ်နေ့တော့ ကျားပေါက်ဆိုတဲ့ ကြည်ဟန်မြင့်ဟာ သူ့ကြီးကြီး
 နေတဲ့ အိမ်ဘက်ကို လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူ့ကြီးကြီးရဲ့အိမ်
 ကို သူ မရောက်တာ ကြာပြီ။ သူ့ကြီးကြီးဟာ နှစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံးမှာ
 သူတစ်ယောက်တည်း နေတယ်။ အပျိုကြီးပီပီ ဇီဇာကြောင်တယ်။ ဘာ
 လုပ်လုပ် အလွဲလွဲ အချော်ချော် လုပ်တတ်တဲ့ ကြည်ဟန်မြင့်ကိုလည်း
 တွေ့တိုင်း မြည်တွန်တောက်တီးနေလို့ ကြည်ဟန်မြင့်က ရှောင်နေတာ
 ပဲ။ ဒီနေ့ သူ သတိရလို့ လာတော့ အိမ်ရှေ့တံခါးကြီး ပိတ်ထားတာ
 တွေ့ရတယ်။ နောက်ဖေးဘက်ကို လှည့်လာကြည့်တော့ မီးဖိုချောင်
 တံခါးဝမှာ ဒီလို စာရေးကပ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။

ပေါင်မုန့်သမား၊ ပေါင်မုန့်တစ်လုံး။ နွားနို့သမား၊ နွားနို့ တစ်ပု
 လင်း။ ပင်မင်းသည်၊ စားပွဲပေါ်တွင် ကြည့်ရန် ...

ဒီစာကိုတွေ့တော့ ကြည်ဟန်မြင့်က ကြီးကြီး အပြင်ထွက်သွား
 သလား၊ နေမကောင်းလို့ အိပ်ရာထဲ လဲနေသူလား မသိဘူး။ ငါ သွား
 ကြည့်ဦးမှ ဆိုပြီး အထဲကို ဝင်လာခဲ့တယ်။ မီးဖိုခန်းထဲရောက်တော့ ရေခဲ
 သေတ္တာကို သွားဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်။ သူ ရေဆာလာတာကိုး။ အထဲမှာ
 စားလို့ကောင်းမယ့် ပန်းသီးနီနီကြီးတွေ။ သူ့လက်က ပန်းသီးတစ်လုံးဆီ

လှမ်းသွားတုန်း အိမ်အပေါ်ထပ်က အသံထွက်လာတယ်။ အိပ်ရာထဲက လှမ်းအော်လိုက်တဲ့ သူ့ကြီးကြီး အသံပဲ။

‘ပေါင်မုန့်သမားလားဟေ့ ...၊ ပေါင်မုန့်တစ်လုံး ထားခဲ့’

‘မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီး။ ကျွန်တော် ကြည်ဟန်မြင့်ပါ’

‘ကျားပေါက်လားဟေ့။ ရေခဲသေတ္တာနားကို မကပ်နဲ့နော်။ အထဲမှာ ပန်းသီး ဘယ်နှလုံး ထည့်ထားတယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်’

ကြည်ဟန်မြင့် ရေခဲသေတ္တာတံခါးကို ဖြည်းဖြည်းကလေး ပြန်ပိတ်ပြီး အပေါ်တက်လာခဲ့တယ်။ သူ့ကြီးကြီးဟာ ခုတင်ပေါ်မှာ စောင်ခြုံပြီး လှဲနေတယ်။

‘ကြီးကြီး ... နေမကောင်းဘူးလား’

‘အေး ... အအေးမိပြီး ချောင်းဆိုးနေလို့’

‘ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ’

‘နင်လုပ်ရင် အလွဲလွဲ အချော်ချော် ဖြစ်လွန်းလို့ မခိုင်းချင်ဘူး’

‘ကျွန်တော် ကြီးကြီးသောက်ဖို့ ဆေးယူပေးရမလား’

‘အေး ... မင်းပြောမှ သတိရတယ်။ ငါ ဆေးသောက်ဖို့ အချိန်ကျနေပြီ။ ဟောဟို အဝတ်ဗီရိုဘေး စားပွဲပေါ်မှာ ဆေးပုလင်းတွေ တင်ထားတယ်။ ပုလင်းအပြာထဲက ဆေးကို ပေး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ကြည်ဟန်မြင့်ဟာ သေသေချာချာပဲ ပုလင်းပြာထဲက ဆေးကို လက်ဖက်ရည်ခွန်းထဲထည့်ပြီး သူ့ကြီးကြီးကို ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကြီးကြီးဟာ အဲဒီဆေး သူ့ပါးစပ်ထဲရောက်တာနဲ့ အလန့်တကြား ထွေးထုတ်လိုက်ပြီး ...

‘ထို့ ... ဘာတွေ ထည့်လာတာလဲ။ ငါ သောက်နေကျ ချောင်းဆိုးဆေးရည်က ချိုမြမြလေး။ အခုဟာက ခါးလိုက်တာ’

‘ကျွန်တော် ပုလင်းပြာပြာထဲက ဟာကို ထည့်လာတာပဲ’

‘ဒုက္ခပဲ။ အဲဒါက မျက်စဉ်းပုလင်းဟဲ့။ ပုလင်းပေါ်က စာကိုတော့ ဖတ်ကြည့်ဦးမှပေါ့။ နင် စာမဖတ်တတ်ဘူးလား။ ငါ့ကို ပုလင်းပဲယူလာတော့’

သူက ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးရည် ပုလင်းကို ယူပေးပြီး ...
 'ကျွန်တော် ဘာကူညီရဦးမလဲ'
 'နင် ငါနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးနေ။ အဲဒါ ကူညီတာပဲ။ ကဲ ... အိမ်ပြန်တော့'
 'ကြီးကြီးအတွက် ကျွန်တော် ဈေးသွားဝယ်ပေးရဦးမလား'
 'တော်ပြီ။ နင့် ဝယ်ခိုင်းလိုက်တိုင်း အလွဲလွဲ အချော်ချော် ဖြစ်နေ
 ကျပဲ။ မင်း အိမ်သာ ပြန်တော့။ ဪ ... ရေခဲသေတ္တာနား မသွားနဲ့နော်'
 ကြည်ဟန်မြင့် အောက်ထပ် မီးဖိုထဲ ပြန်ဆင်းလာခဲ့တယ်။ မီးဖို
 ထဲက စားပွဲနားရောက်တော့ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ စာတစ်စောင်ကို
 တွေ့ရတယ်။ လက်ရေးက ကြီးကြီးလက်ရေးပဲ။

'စားပွဲခင်းတစ်ခု (အပြာရောင်)၊ လက်သုတ်ပဝါ နှစ်ထည်၊ အိပ်
 ရာခင်း တစ်ခု၊ အဖြူရောင် ခေါင်းအုံးစွပ် တစ်လုံး၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ
 တစ်ခု'

အဲဒါကို ဖတ်ပြီး ကြည်ဟန်မြင့် သဘောကျသွားတယ်။ ဒါဟာ
 သူ့ကြီးကြီး ဈေးဝယ်ဖို့လုပ်ထားတဲ့ စာရင်းပဲ။ အကူအညီပေးတဲ့အနေနဲ့
 သူ သွားဝယ်ပေးလိုက်ရင် သူ့ကြီးကြီး ကျေးဇူးတင်သွားလိမ့်မယ်လို့ သူ
 ထင်တယ်။ တစ်ပတ်လောက်က သူ့မွေးနေ့ဆိုတော့ သူ့ဘကြီး မုန့်ဖိုး
 ပေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ သူ့မှာ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီပိုက်ဆံတွေနဲ့ သူ
 စိုက်ဝယ်လိုက်မယ်။ ပြီးမှ ကြီးကြီးဆီက ပြန်တောင်းရင် ရမှာပဲဆိုပြီး
 သူ ဈေးကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဈေးရောက်တော့ သူ လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ
 အားလုံးကို အထည်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်တည်းမှာပဲ ဝယ်လို့ရခဲ့တယ်။

သူ ပျော်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တာပေါ့။ မီးဖိုထဲရောက်တော့ ပင်မင်း
 ဆိုင်က မိန်းမကြီးကို တွေ့ရတယ်။ သူ့ကို 'ကောင်လေး ... ပင်မင်းပေး
 ဖို့ စာရင်းလုပ်ထားတဲ့ စာရွက်ကလေး တွေ့လား'တဲ့။ သူက 'မတွေ့ဘူး'
 ပြောလိုက်ရတယ်။

မိန်းမကြီးက 'မင်းအဒေါ်က စားပွဲပေါ်တင်ထားတယ် ပြောတယ်။
 တွေ့လည်း မတွေ့ဘူး။ ငါ့ဘာသာပဲ လျှော်စရာ အဝတ်တွေ ရှာယူသွား
 တော့မယ်'လို့ ပြောပြီး အဝတ်ဟောင်းတွေထည့်တဲ့ ခြင်းတွေထဲက လျှော်
 စရာ အဝတ်တွေ ယူပြီး ပြန်သွားတယ်။ ကြည်ဟန်မြင့်က အပေါ်တက်

ခဲ့ပြီး သူ့ကြီးကြီးကို သူ ဝယ်လာတာတွေ ပေးလိုက်တယ်။

‘ဒါတွေက ဘာတွေလဲ ...’

‘ကြီးကြီး ဈေးသွားဝယ်ဖို့ လုပ်ထားတဲ့ စာရင်းစာရွက်ကို မီးဖိုထဲက စားပွဲပေါ်မှာ တွေ့တာနဲ့ ကျွန်တော် သွားဝယ်လာခဲ့တာတွေလေ။ ကိုယ့်ကြီးကြီးဆိုတော့ ကူညီရမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်မနေပါနဲ့ ကြီးကြီး’

‘နင့်ကို ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် သတ်တောင် ပစ်ချင်တယ်။ ဒါတွေက ဈေးဝယ်ဖို့စာရင်း မဟုတ်ဘူး။ ပင်မင်းသည်အတွက် ပင်မင်းအပ်ဖို့ လုပ်ထားတဲ့ စာရင်း။ ဒီပစ္စည်းတွေက ငါလည်း မလိုဘူး။ နင် ဝယ်လာတာ အပိုပဲ။ အခုတော့ ရှုပ်ကုန်ပြီ’

‘မရှုပ်ပါဘူး။ ဗီရိုထဲမှာ ခေါက်သိမ်းထားရင် ရပါတယ် ကြီးကြီးရယ်။ ပြီးတော့ မပိုပါဘူး။ အခုမသုံးရင်လည်း နောင် သုံးရမှာပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် စိုက်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံကလေးတွေသာ ...’

‘တစ်ပြားမှ မပေးနိုင်ဘူး။ နောင်မှ သုံးရမယ့်ဟာတွေအတွက် ငါက ငွေအကုန်မခံနိုင်ဘူး။ ငါ့မှာ ဒီပစ္စည်းတွေ နောင် အနှစ် ၅၀ အထိ သုံးဖို့ ရှိတယ်’

ကြည်ဟန်မြင့် အဝတ်ထုပ်ကြီးပိုက်ကာ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ဒီပစ္စည်းတွေကို သူ ဝယ်ခဲ့သော ဆိုင်ကလည်း ပြန်မယူ။ ဒီတော့ အိမ်ကိုသာ ယူလာခဲ့ရ၏။ သူ ရထားသော မုန့်ဖိုးကလေးတော့ ကုန်လေပြီ။ သူ တစ်ပါးကို ကူညီချင်တဲ့ စေတနာရှိတာ ကောင်းပါသည်။ သို့သော် စေ့စပ်သေချာဖို့ လိုတယ်ဟု သူ သင်ခန်းစာရခဲ့သည်။ အခုတော့ လွဲချော်မှု၏ တန်ဖိုးကို သူ ကောင်းကောင်း ပေးဆပ်ခဲ့ရလေသည်။

ဟဒယ ဟာသမဂ္ဂဇင်း

မတ်၊ ၂၀၀၆။

တိုလီမိုလီ

သူတို့ ကလေးတွေ ကစားနေကျ ကစားကွင်းဘေးမှာ တဲကလေး တစ်တဲရှိပြီး အဲဒီတဲမှာ ဦးဘအိုဆိုတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်နေတယ်။ သူဟာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး ကျပ်နန်း အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း အလုပ်ကလေးတွေ လုပ်ရတယ်။ ရေထမ်း ရောင်းတယ်၊ ထင်းခွဲတယ်၊ မြောင်းဖော်တယ်ပေါ့။ တစ်နေ့ ကလေးတွေ ကစားဖို့လာတော့ တဲထဲမှာ လဲနေတဲ့ ဦးဘအိုကို တွေ့ရတယ်။ သူဟာ အအေးမိပြီး ဖျားနေတာပဲ။

‘တို့ ... ဦးဘအိုကို ကူရအောင်’လို့ အင်ကြင်းမွန်က ပြောတယ်။
 သီရိဝေက ... ‘ဘယ်လို ကူမှာလဲ’လို့ မေးတယ်။

‘ကူစရာတွေက အများကြီးပဲ။ ဆရာဝန် ခေါ်ပေးရမယ်။ ဆေးဝယ်တိုက်ရမယ်။ ဆန်ပြုတ် ဝယ်တိုက်ရမယ်။ သူ့မှာ အနွေးထည်လည်း မရှိဘူး’

‘အဲဒါတွေအတွက် ငွေလိုတယ်လေ’

ကြည်ဟန်မြင့်က ပြောလို့ သူတို့ငါးယောက် လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ စုကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းလေးပဲ ရတယ်။ ဝှက်ဝှက်က ...

‘ငွေ ဘယ်လိုရှာမလဲ’

‘လူကြီးတွေကတော့ အလုပ်လုပ်ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တို့တွေက
ငယ်သေးတယ်’

‘တို့လုပ်နိုင်တာတော့ ရှိတယ်။ ဈေးရောင်းဖို့ပဲ’

အင်ကြင်းမွန်က ပြောတော့ သံချောင်းက ...

‘ဘာတွေ ရောင်းမှာလဲ။ တို့မှာ ဘာရောင်းဖို့ ရှိလို့လဲ’

‘တိုလီမိုလီတွေ ရောင်းမှာပေါ့’

‘တိုလီမိုလီဆိုတာ ဘာလဲ ...’

‘အိမ်မှာ အသုံးမဝင်လို့ ပစ်ထားတဲ့ စတိုခန်းထဲက ပစ္စည်းအဟောင်း
အမြင်းတွေပေါ့။ အဲဒါ အားလုံးဟာ တိုလီမိုလီပေါ့။ ရွှေဘုံသာလမ်းထဲ
မှာ အဲဒါမျိုး လူကြီးတွေ ရောင်းနေတာ တွေ့တယ်’

‘ကောင်းတယ်။ ဘယ်တော့ ရောင်းကြမလဲ’

‘ဒီနေ့ နေ့လယ် ကြော်ငြာတွေ ရေးကပ်ကြမယ်။ တခြား သူငယ်
ချင်းတွေကိုလည်း သူတို့အိမ်မှာ အသုံးမဝင်တဲ့ တိုလီမိုလီပစ္စည်းတွေ
ယူလာကြဖို့ အကူအညီတောင်းရမယ်’

သူတို့အုပ်စု လူစုခွဲကာ လှုပ်ကြားကြသည်။

‘တိုလီမိုလီ ဈေးရောင်းပွဲတော်’

ဦးဘအို ရန်ပုံငွေ

အချိန် - ဒီနေ့ နေ့လယ်

နေရာ - ကလေးကစားကွင်း

ဟူသော ကြော်ငြာတွေရေးကာ လိုက်ကပ်ကြသည်။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ သူတို့လူစု ကစားကွင်းထဲတွင် ပြန်ဆုံ
ကြသည်။ အင်ကြင်းမွန်က နိုင်ငံခြား ဆေးရောင်စုံ ရုပ်ပြစာအုပ်တစ်အုပ်
ယူလာသည်။ အဖုံးတစ်ဖက် ပြုတ်နေသော်လည်း စာအုပ်က အပြည့်အစုံ
ရှိနေသည်။ ကြည်ဟန်မြင့်က ဘောလုံးတစ်လုံး ယူလာသည်။ ဘောလုံးက
ပေါက်နေသော်လည်း ဖာလိုက်လျှင် ကန်လို့ရသည်။ သံချောင်းက ကစား
စရာ မော်တော်ကားတစ်စီး ယူလာသည်။ ဘီးတစ်ဖက်တော့ ပြုလုပ်နေ၏။
သီရိဝေက တက်ဒီဝက်ဝံရုပ် အဟောင်းကလေး၊ မူယာက ဘက်တမင်

တန် တစ်ချောင်း၊ ဝှက်ဝှက်က ခေါက်ယပ်တောင်တစ်ခု၊ အောင်မင်းဇော်က ဂျင်တစ်ခု။ ပြီးတော့ သတင်းကြားသော တခြားသူငယ်ချင်းတွေက လည်း ယူလာကြရာ ကလေးကစားစရာ လေယာဉ်ပျံ၊ မီးရထား (သံပတ်ပျက်နေသည်)၊ ဘက်ထရီကုန်နေသော ကစားစရာဟန်းဖုန်း စသဖြင့် အတော်ကလေး စုံလင်၍သွားသည်။ ပေါက်ပေါက်က သူတို့ထဲမှာ အငယ်ဆုံး။ သူက ခြေတစ်ချောင်းကျိုးနေသော ပလတ်စတစ်ခုံကလေး ယူလာကာ ...

‘ဒါလည်း တိုလီမိုလီပဲလားဟင် ...’

‘ဟုတ်တယ်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ တိုလီမိုလီပဲ။ ကဲ ... ဈေးရောင်းပွဲတော် စတော့မယ်။ ကြည့်ဟန်မြင့်ရေ ... ဘင်တီးတော့’ဟု အင်ကြင်းမွန်က ဆိုလိုက်သည်။

ကြည့်ဟန်မြင့်က သူ့ဘင်ကလေးကို တီးလိုက်၏။ ဘင်သံ ကြားရသောအခါ တခြားကလေးတွေ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့က ကြော်ငြာ ကပ်ထားသဖြင့် တခြားလမ်းက ကလေးတွေပင် ရောက်လာကြ၏။ သီရိဝေနှင့် ဝှက်ဝှက်က လမ်းဘေးတွင် အလေ့ကျပေါက်သော ပန်းဝါဝါကလေးတွေ ခူးထားကာ ဈေးရောင်းပွဲတော် လာသူတိုင်းကို တစ်ပွင့်စီ ပေးရာ ရတဲ့သူတွေက ရင်ဘတ်မှာ ထိုးထားကြလေသည်။ သူတို့က ဈေးပေါပေါနှင့် ရောင်းသဖြင့် သူတို့၏ တိုလီမိုလီပစ္စည်းများမှာ အကုန်လောက်နီးနီးပင် ရောင်းလိုက်ရသည်။

သူတို့လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံ တော်တော်ရလာသဖြင့် လမ်းထိပ်ဆေးခန်းက ဆရာဝန် ကိုသန့်စင်ကို သွားပင့်နိုင်သည်။ ကိုသန့်စင်က ဦးဘအိုအိမ်အထိ လိုက်လာကာ ဆေးထိုး၊ ဆေးတိုက် လုပ်ပေးသော်လည်း ကလေးတွေပေးသည့် ဆေးကုသခကို မယူချေ။

‘မင်းတို့ ဒီလို သူတစ်ပါးကိုကူညီချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတာ ချီးကျူးပါတယ်’

အပြန်အလှန်ပေါ့။ ဦးဘအိုကလည်း မိုးတွင်းက မြက်တွေ ဖုံးနေသော ကစားကွင်းကို ရှင်းလင်းပေးခဲ့ဖူးသည်။ ပြီးတော့ သစ်ပင်မှာ သူတို့စီးဖို့ ဒန်းကို ကားတာယာဟောင်းနှင့် ဆင်ပေးဖူးသည်။ ဆရာဝန်ကို

ကုန်တိုက်ကြီးမှာ လူပျောက်ခြင်း ကလေးဝတ္ထုများ ✦ ၂၅

မပေးရသဖြင့် သူတို့လက်ထဲတွင် ငွေတွေ ပိုနေရာ ဦးဘအိုအတွက် ကွေ
ကာအုပ် တစ်ဒါဇင်နှင့် အနွေးထည်ဟောင်း တစ်ထည် ဝယ်ပေးနိုင်သည်။
ကလေးတွေအားလုံး ပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။

ဟဒယ ဟာသမဂ္ဂဇင်း

ဧပြီ၊ ၂၀၀၆။

ဘောလုံး သူရဲကောင်း

‘ကျားပေါက်ရေ ... မင်း မပါနဲ့ကွာ။ မင်းက ဘောလုံးကန်ဖို့ အတွက် နည်းနည်း ငယ်နေတယ်’

ကျားပေါက်ကို ဇော်ဗလက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကလေး ကစားကွင်းထဲတွင် တစ်ရပ်ကွက်မှ ကလေးများနှင့် သူတို့ရပ်ကွက်က ကလေးများ ဘောလုံးချိန်းကန်ကြသည်။ ကျားပေါက်က သူ့သူငယ်ချင်း ကျော်ကျော်နှင့် ဘောလုံးကစားရအောင် လိုက်လာသော်လည်း သူတို့ ရပ်ကွက် ဘောလုံးအသင်း (အသင်းအမည်မှာ စပိုင်ဒါမန်း ခေါ် ပင့်ကူ လူသား ဖြစ်သည်) ခေါင်းဆောင် ဇော်ဗလက ငြင်းဆန်လိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။

ကျားပေါက်က ‘ငါက မင်းတို့ထက် တစ်နှစ်လောက်ပဲ ငယ်တာ ပါ။ ပြီးတော့ ငါ ဘောလုံး ကောင်းကောင်း ကစားတတ်ပါတယ်။ အပြေး လည်း မြန်တယ်။ ဂိုးသွင်းလည်း ကောင်းတယ်’ ဟု ပြောသော်လည်း မရ။

‘မင်းက ဘောလုံးကောင်းကောင်း ကစားနိုင်ဖို့အတွက်ဆို ငယ် လွန်းပါသေးတယ်။ မင်းကို ထိခိုက်မိရင် ငါ တာဝန်မယူနိုင်ဘူး။ ဒီတော့

မပါနဲ့'ဟု ဇော်ဗလက ပြောသည်။

ကျော်ကျော်ကလည်း 'သူက ကပ္ပတိန်ပဲကွ။ သူ ပြောတဲ့စကားကို တို့လည်း နားထောင်ရမယ်'ဟု ဆိုလေသည်။

သူတို့ရပ်ကွက် ပင့်ကူလူသား အသင်းနှင့် တစ်ဖက်ရပ်ကွက်မှ ဟယ်ရီပေါ်တာ အသင်းတို့ ကွင်းထဲ၌ ယှဉ်ပြိုင်ကစားနေစဉ် သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်သောအခါ သူ့အမေက 'သား ... ဘောလုံး သွားကစားမလို့ဆို။ ဒီနေ့ ကလေးတွေ ဘောလုံး မကစားဖြစ်ကြဘူးလား'

'သူတို့ ကစားကြတယ် အမေ။ သားကို ငယ်လို့ မပါရဘူးတဲ့။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ကြီးလာအောင်လည်း မလုပ်တတ်ဘူး အမေ'

'စိတ်ပျက်မနေပါနဲ့ သားရယ်။ မင်းကို အမေ သတင်းကောင်း ပြောစရာ ရှိတယ်။ မင်းဦးလေး မနက်ဖြန် ဒီကိုလာလည်လိမ့်မယ်'

ထိုစကား ကြားသောအခါ ကျားပေါက် ပျော်သွားသည်။ သူ့ဦးလေးသည် မကြာခင်ကမှ အားကစားလောကမှ အနားယူခဲ့သော မြန်မာ့ လက်ရွေးစင် ဘောလုံးသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ ဒီမှာ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် နေလိမ့်မည်ဟု ပြော၏။ ဦးလေး ကွင်းထဲမှာ ဘောလုံးကစားတာ သူ ကြည့်ဖူးသည်။ ဦးလေးသည် တိုက်စစ်မှူးတစ်ဦးဖြစ်ကာ အလှည့်အပတ် အလိမ်အခေါက် ကောင်းသဖြင့် နာမည်ကျော်ခဲ့၏။ ကစားပွဲတစ်ခုတွင် သူ့ကျောရိုးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခိုက်မိသဖြင့် ယခုလို ခပ်စောစောပင် အားကစားလောကမှ အနားယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ စနေနေ့ဖြစ်ကာ သူ့ဦးလေး ရောက်ရှိလာသည်။

'ကျားပေါက် ... ဒီနေ့ ရာသီဥတု သာယာတယ်။ မင်း ဘောလုံး မကစားဘူးလား'

ကျားပေါက်က သူ့အဖြစ်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

ဦးလေးက ရယ်ကာ 'မင်းခန္ဓာကိုယ်က သေးနေလို့ ပြောကြတာ။ ဘောလုံးကစားတဲ့နေရာမှာ ခန္ဓာကိုယ်သေးတာ အဓိက မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာကျော် ဂန္ထဝင်ဘောလုံးသမား မာရာဒိုနာဆို ခပ်သေးသေးပဲ။ အခု နာမည်ကြီးနေတဲ့ အင်္ဂလန်လက်ရွေးစင် ရှောင်ရိုက်ဖိလစ်ဆိုတဲ့ ကပ္ပလီလေးဟာ

၂၈ * သွား
လည်း လူကောင် သေးသေးလေးပဲဟာ။ အရင်က မင်းကို ဦးလေး သင် ပေးခဲ့တဲ့ အလိမ်အခေါက်လေးတွေ မင်း သတိရသေးလား’

‘သတိရပါတယ် ... ဦးလေး’

‘မင်းကို နည်းအသစ်တွေ ဦးလေး ထပ်သင်ပေးမယ်’

သူ့ဦးလေးက စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်စလုံးပင် သူတို့အိမ်ခြံထဲ ကကွက်လပ်တွင် ဘောလုံးအထိန်းအသိမ်း အလိမ်အခေါက် ပညာတွေ ကို သင်ပေးခဲ့သည်။ ကျားပေါက်က အားကြိုးမာန်တက် သင်ယူသဖြင့် သဘောကျ၍ သွားသည်။

‘တစ်နေ့ ငါ့တူဟာ ထင်ရှားတဲ့ ဘောလုံးသမားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်’

သူ့ဦးလေးက ပြန်ခါနီးတွင် သူ့ကို ဘောလုံးတစ်လုံး လက်ဆောင် ပေးခဲ့သည်။ ထိုဘောလုံးပေါ်တွင် ဦးလေး ဘောလုံးလောကမှ အနားယူ သည့်အတွက် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အမှတ်တရ လက်မှတ်ထိုးပေးထား သော နာမည်ကျော် မြန်မာ့လက်ရွေးစင် ဘောလုံးသမားများဖြစ်သည့် စိုးမြတ်မင်း၊ ရန်ပိုင်၊ ခင်မောင်ထွန်း၊ အောင်အောင်ဦး စသူတွေ၏ ထိုးမြဲ လက်မှတ်တွေ ပါနေလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုဘောလုံးကိုပိုက်၍ ကျားပေါက် ရောက်ရှိ သွားသောအခါ သူ့ဘေးတွင် ဇော်ဗလတို့အုပ်စု ဝိုင်းဝိုင်းလည်ကာ ဘော လုံးကို ကြည့်ရှုကြသည်။ ကျော်ကျော်က ...

‘ငါတို့ကို ဒီဘောလုံး ပေးကစားပါလား။ မင်းလည်း ပါရမယ်’
ဇော်ဗလက ... ‘မဖြစ်ပါဘူး။ သူက ငယ်နေတယ်’ဟု ပြော၏။

ကျားပေါက်က ... ‘ဒီလိုလုပ်၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ဂိုး ကျဉ်း ကစားကြမယ်။ ငါက မင်းကို နိုင်အောင် ကစားနိုင်ရင် မင်းတို့ အသင်းထဲမှာ ငါ့ကို ပါခွင့်ပေးရမယ်။ ငါက ရှုံးရင်တော့ ဒီဘောလုံးနဲ့ မင်းတို့ကို သုံးပွဲ ကစားခွင့်ပေးမယ်’

ဇော်ဗလက သဘောတူကာ နှစ်ဦးတည်း ဂိုးကျဉ်းကစားကြသည်။ ဇော်ဗလက ဘောလုံးကန်ကောင်းသူ ဖြစ်သော်လည်း ကျားပေါက်ကို မယှဉ်နိုင်။ ကျားပေါက် ခြေထောက်ထဲမှ ဘောလုံးကို ရအောင် မလှ

နိုင်။ ကျားပေါက်က သုံးဂိုးသွင်းသဖြင့် အရုံးပေးလိုက်ရသည်။

ဇော်ဗလက ... 'မင်း ဘောလုံးကစားတာ တကယ်တော်တာပဲ။
ငါနဲ့ ကျန်တဲ့ အသင်းသားတွေကိုလည်း အဲဒီလို အလိမ်အခေါက် ပညာ
တွေ သင်ပေးပါ။ မင်းကို တို့အသင်းထဲ ဝင်ခွင့်ပြုမယ်။ ပြီးတော့ လက်
ထောက် အသင်းခေါင်းဆောင် ခန့်မယ်'

အားလုံးကပင် သဘောတူကြသည်။ နောက်ရက်တွင် တခြားအဖွဲ့
ဖြစ်သော 'စပိုင်ကစ်'အဖွဲ့နှင့် ဘောလုံးချိန်းကန်ကြသောအခါ ယခင်က
သူတို့ ရုံးနိမ့်နေကျဖြစ်သော်လည်း ယခုအခေါက်တွင် ကျားပေါက်၏
ထူးချွန်မှုကြောင့် အနိုင်ရခဲ့လေရာ အားလုံးမှာ ပျော်ရွှင်မဆုံး ရှိနေလေ
တော့သတည်း။

ဟဒယ ဟာသမဂ္ဂဇင်း

မေ၊ ၂၀၀၆။

ပုံပုံနဲ့ ထုံထုံ

တစ်ခါက အိမ်တစ်အိမ်မှာ ပုံပုံနဲ့ ထုံထုံဆိုတဲ့ အမြွှာမောင်နှမ ရှိတယ်။ ပုံပုံကို ပုံပုံလို့ ခေါ်ကြတာကတော့ ၀၀အိအိနဲ့ အဝတ်စကလေး ပုံထားသလို ဖောင်းဖောင်းပုပုကလေးမို့တဲ့။ အဲ ... ထုံထုံကို ဘာကြောင့် ထုံထုံလို့ ခေါ်တယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးတဲ့။

အိမ်မှာ သူတို့မိဘတွေက ခရီးထွက်နေကြလို့ သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိကြတယ်။ တစ်အိမ်လုံးကို မိန်းကလေးပီပီ ပုံပုံကပဲ ရှင်းလင်း ထိန်းသိမ်းရတယ်။ ထုံထုံကတော့ ဟုတ်တိပတ်တိ ကူလုပ်ဖော် မရဘူးတဲ့။ သူ့ကို တစ်ခုခု ခိုင်းလိုက်ရင်လည်း မေ့လျော့နေတာက များတယ်။ ဒါကြောင့် ပုံပုံက ညည်းတယ်။

‘ငါမရှိရင် နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ထုံထုံ။ ဈေးဝယ်ဖို့လည်း မေ့မယ်။ အိပ်ရာလည်း ဘယ်တော့မှ မခင်းဘူး။ ကြောင်ကလေး ပူစီကိုလည်း မေ့နေရင် သူ့က အိမ်က ထွက်သွားမှာပဲ။ သူ ဆာနေတယ်လို့ နင် ဘယ်တော့မှ တွေးမိမှာ မဟုတ်ဘူး’

ဒီလိုပြောတော့ ထုံထုံက မခံနိုင်ဘူး။

‘ငါ့ကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့။ မယုံရင် နင် အပြင်သွားကြည့်ပါလား။

ငါ့ဘာသာငါ အိမ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါတယ်။ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါ ကောင်းကောင်းသိတယ်'လို့ ပြန်ပြောတယ်။ ပုံပုံက ...

'ကောင်းပြီ။ ငါ ဒီနေ့ အပြင်ကို ထွက်စရာကိစ္စ ရှိတယ်။ နင် အိမ်က အလုပ်တွေ လုပ်ထား'

'စိန်လိုက် ... ဘာတွေလုပ်ရမယ်သာ ပြော။ ငါက မေ့တတ်တာ မှန်ပေမဲ့ အဲဒါတွေကို စာနဲ့ ရေးထားလိုက်မှာပေါ့။ ဒါဆို ငါ လွယ်လွယ်နဲ့ မှတ်မိနိုင်မယ်။ နင် ပြန်လာရင် အဲဒါတွေအကုန် လုပ်ပြီးသား ဖြစ်နေတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်'

ထုံထုံက ရင်ကော့ပြီးပြောတယ်။

ပုံပုံက 'ကောင်းပြီ၊ ငါ အပြင်သွားတုန်း နင် လုပ်စရာလေးခု ရှိတယ်။ ပထမတစ်ခုက ငါ ကိတ်မုန့်တစ်ခု ဖုတ်ထားတယ်။ အဲဒါကို လေးနာရီထိုးလောက်ကျရင် ရေခဲသေတ္တာထဲက ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်က မုန့်ပန်းကန်ထဲ ထည့်ထား။ မေ့မနေနဲ့'လို့ ပြောတော့ သူ့စာအုပ်ထဲမှာ '(၁) ကိတ်မုန့်ကို သတိရ'လို့ ထုံထုံက ရေးမှတ်လိုက်တယ်။

'နှစ်အချက်က ကြောင်ကလေး ပူစီ ညနေစာ စားဖို့အတွက် သူ ပြန်လာလိမ့်မယ်။ လျှောက်သွားနေတော့ ဆာလောင်လာလိမ့်မယ်။ ကြောင့်အိမ်ထဲက ငါးကြော်ကိုယူပြီး ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ပေးလိုက်'လို့ ပြောတော့ သူ့စာအုပ်ထဲမှာ ထုံထုံက '(၂) ငါးကြော်ကို ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်'လို့ ရေးမှတ်လိုက်ပြီး 'လွယ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုကရော ...' လို့ ဆက်မေးတယ်။

'နောက်တစ်ခုက ကောင်လေးတစ်ယောက် တိုင်ကပ်နာရီ လာယူလိမ့်မည်။ အဲဒါက ပြင်ဖို့လိုနေပြီ၊ တွေ့လား။ တိုင်ကပ်နာရီကို ဖြုတ်ပြီး မီးဖိုတံခါးမှာ ထောင်ထားတယ်။ နင် အဆင်သင့်ပေးလို့ ရအောင်ပေါ့။ သူ့အဖေ ဦးမျိုးမြင့်က နာရီပြင်ဆရာပဲ'

ထုံထုံက '(၃) နာရီကို ပေးလိုက်ရန်'ဟု ရေးမှတ်လိုက်ပြန်တယ်။

ပုံပုံက 'နောက်ဆုံးတစ်ခုကတော့ လက်ဖက်ခြောက်တွေကို အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်၊ အမှိုက်သိမ်းတဲ့ကားလာရင် သွားပေးလိုက်ဖို့ပဲ။ မှတ်မိရဲ့လား'

‘မမှတ်မိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့။ အားလုံး စာနဲ့ရေးမှတ်ထားတယ်’
ဟု ဆိုကာ (၄) လက်ဖက်ခြောက်’ဟု ရေးလိုက်လေသည်။ ပြီးတော့
‘ငါ အခုလို ချရေးလိုက်တော့ ဘာမှ မေ့နိုင်စရာမရှိတော့ဘူးပေါ့’ဟု ဆို
လေသည်။

ပုံပုံက ‘ညနေကျ အင်ကြင်းမွန်နဲ့ သီရိဝေကို လက်ဖက်ရည်သောက်
ဖို့ ငါ ခေါ်လာမယ်။ သူတို့ရောက်မှ ကိတ်မုန့်ကို တို့ စားကြတာပေါ့’
လို့ ပြောပြီး အပြင်ထွက်သွားတယ်။

ထုံထုံက နောက်ဆုံးထွက်လာတဲ့ ဟယ်ရီပေါ်တာ ဒီဗီဒီကို စက်ထဲ
ထည့်ပြီး အေးအေးလူလူ ထိုင်ကြည့်နေတယ်။ သူက ဒီလိုထူးထူးဆန်းဆန်း
ဇာတ်ကားတွေကို သိပ်ကြိုက်တာ။ အဲဒီဇာတ်ကား ပြီးသွားတော့မှ သူ
သတိရလာတယ်။

‘ငါ့ကို ပုံပုံ ခိုင်းသွားတာတွေ ရှိသေးတယ်။ သူ ပြန်မလာခင် လုပ်
ထားမှ’

သူက စာအုပ်ကို ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ (၁) ကိတ်မုန့်ကို သတိ
ရပါ’လို့ ရေးထားတာ သွားတွေ့တယ်။ ဟုတ်ပြီ၊ ကိတ်မုန့်ကိုတော့ သတိ
ရပြီ။ သူ ဆက်စဉ်းစားမရတာဟာ ကိတ်မုန့်ကို ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာ
ပဲ။ သူကလည်း အတိုကောက် မှတ်ထားလိုက်တော့ အစဖော်လို့မရဘူး။
အဲဒီအချိန်မှာ အိမ်ကို လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။

‘ငါ့ကို ပုံပုံက နေ့ခင်း အားရင် လာခဲ့ပါလို့ မှာထားတယ်။ ပေး
စရာ ရှိလို့တဲ့’ ဆိုတော့ သူက ‘ကိတ်မုန့်များလား’လို့ မေးလိုက်တယ်။

‘ဘာလဲတော့ မသိဘူး။ သူက လာခဲ့ပါလို့သာ မှာထားတယ်’
ထုံထုံက လူငယ်တစ်ယောက်လာရင် တစ်စုံတစ်ခုပေးဖို့ မှာသွား
တာ သတိရတယ်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီကိတ်မုန့်ပဲ ဖြစ်မှာပဲ’ဆိုပြီး ကိတ်မုန့် ယူပေးလိုက်
တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ‘အဲဒါ ခင်ဗျားအဖေအတွက်လို့ ပြောတာပဲ’ ဆို
တော့ လူငယ်က ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေက ကိတ်မုန့်ဆို
သိပ်ကြိုက်တာ’လို့တောင် ပြောသွားသေးတယ်။

ထုံထုံက နောက် ဘာလုပ်ရမလဲလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ...

‘(၂) ငါးကြော်ကို ပန်းကန်ပြားထဲထည့်’ ဆိုတာ တွေ့လိုက်ရတော့ ကြောင်အိမ်ထဲက ငါးကြော်ကိုထုတ်ပြီး ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်၊ စားပွဲ အလယ်ကောင်မှာ ထားလိုက်တယ်။ နောက် တတိယအချက်ကို ကြည့် လိုက်တော့ ‘နာရီကို ပေးရန်’ဆိုတာ သွားတွေ့တယ်။ နာရီကို ဘယ်သူ့ ကို ပေးရမှာလဲ။ တံခါးမှာ ထောင်ထားတဲ့ နာရီကိုကြည့်ပြီး သူ စဉ်းစား တယ်။ အဖြေမပေါ် ဖြစ်နေတုန်း အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်က အမှိုက်သိမ်းတဲ့ ကားက ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားလိုက်တယ်။ သူ ချက်ချင်း သတိရသွား တယ်။ ပုံပုံက အမှိုက်သိမ်းကားကို ဒီနာရီ ပေးပစ်လိုက်ဖို့ ပြောတာပဲ ဖြစ်မယ်။ နာရီက ပျက်နေတော့ သုံးလို့မှ မရတော့ဘဲ။ ဒါကြောင့် နာရီကို ပိုက် ပြေးထွက်သွားပြီး အမှိုက်သိမ်းကားဆီ ပေးလိုက်တယ်။ အမှိုက်သိမ်းတဲ့ လူတွေက တအံ့တဩနဲ့ ယူသွားတာပဲ။

သူ အိမ်ထဲကိုပြန်လာတော့ အိမ်လည်ရာကနေ ပြန်လာတဲ့ ကြောင် ကလေး ပူစီကို တွေ့ရတယ်။ ကြောင်ကလေးက အစာတောင်းတဲ့အနေနဲ့ တညောင်ညောင် အော်နေတယ်။

‘နေဦး၊ မင်းကို တစ်ခုခုကျွေးဖို့ ပုံပုံ မှာသွားတယ်။ ငါ ရေးမှတ် ထားတာ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

ကြည့်လိုက်တော့ နံပါတ် (၄) နေရာမှာ လက်ဖက်ခြောက်လို့ ရေးထားတာကို တွေ့ရတယ်။

‘တော်တော် အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်။ မင်းတို့ ကြောင်တွေက ကြွက် တွေ၊ ပုတ်သင်ညိုတွေ၊ စာကလေးတွေသာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ဖက် ခြောက်လည်း စားတာကိုး။ တကယ့်ကို အစုံစား သတ္တဝါတွေပဲ’လို့ ဆို ပြီး လက်ဖက်ရည်အချို ဖျော်ရာက စွန့်ပစ်ရမယ့်အတွက် ခွက်တစ်ခွက် ထဲ ထည့်ထားတဲ့ လက်ဖက်ခြောက်ဖတ်တွေကို ကြောင်စာခွက်ထဲ ထည့် ပေးတယ်။ ကြောင်က နှာခေါင်းနဲ့နမ်းပြီး ထွက်သွားတယ်။

‘မင်း မဆာသေးဘူး ထင်တယ်။ မင်းဘာသာ ဆာမှပဲ ကြိုက် သလို လာစားပေတော့။ ငါလည်း လုပ်စရာရှိတာတွေ အကုန် လုပ်ပြီးပြီ။ မောလိုက်တာ။ တရေး အိပ်လိုက်ဦးမယ်’ဆိုပြီး မီးဖိုခန်းထဲက ပက်လက် ကုလားထိုင်မှာ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ဘယ်လောက် ကြာသွားသလဲ မသိ